

Spørgsmaalet om, hvorvidt Lovforslaget indeholder noget nyt Princip, er det, som bestemmer dets Skæbne, saa maa jeg endnu bemærke, at der efter min Formening ikke kan være nogen- somhelst Tvivl om, at, idet hidtil Soldaten, indkaldt til Uddannelse og Tjeneste i et vist bestemt Tidrum, er ligesom bleven bibragt det Motiv, at Opfyldelsen af hans Tjenesteplichter skal være det eneste Maal for hans Stræben, medens derimod det foreliggende Lovudkast søger at bibringe ham det egenkærlige Motiv, at det ikke skal være for Tjenestens Skyld i og for sig selv, men for at han saa meget deshurtigere kan slippe ud af denne, at han skal stræbe at erhverve sig den fornødne Dygtighed, saa indeholdes heri tvende høist forskellige Principer, hvis Værd jeg imidlertid ei her skal indlade mig paa at bedømme. — Med Hensyn til de forskellige her udtalte Øtringer om de Erfaringer, som vi i Krigsaarene 1848, 1849 og 1850 skulle have erhvervet os om Almeenvæbningens Fortrinlighed, tillader jeg mig at troe, at vore Erfaringer i den sidste Krig ikke synderligt vedkomme Almeenvæbningen. Hvad Armeen dengang udrettede, flydtes hovedsagelig den udmærkede Mand, der levede i samme, og fornemmelig hos de i den tidligere længere Tjenestetid uddannede Tropper, hvortil det yngre Mandskab sluttede sig, og naar den ærede Rigsdagsmand for Holbøks Amts 2det District (Tscherning) anseer dette for tvivlsomt, saa skal jeg tillade mig, uden iøvrigt at tillægge min egen Erfaring stor Vægt, at bemærke, at jeg under Krigen har til forskellige Tider gjort Tjeneste saavel iblandt det yngre som iblandt det ældre Mandskab, og at jeg stedse har fundet, at det ældre omhyggeligere uddannede Mandskab var langt paalideligere Soldater end de Andre, om end disse paa Grund af Ungdom og større Fyrighed synes meer naturligt at egne sig for Krigerlivet (Grundtvig: Hvor lang Tid brugte De selv til deres Uddannelse?) Jeg brugte 3 Aar til Begyndelsen af min Uddannelse, og endnu har jeg ei bragt det saavidt, at jeg anseer den for fuldendt! — Naar den samme ærede Rigsdagsmand (Tscherning) har udtalt en ganske eiendommelig Anskuelse om, hvad der forstaaes ved „faste Tropper“, saa troer jeg at turde paa-

staae, at han vil have meget vanskeligt ved iblandt de Sagkyndige, der have selv den ubetydeligste Belvillie for Armeen, at finde Nogen, som deler denne hans Anskuelse, og jeg troer, at det hovedsagelig er hans eiendommelige Fortolkning af dette og enkelte dermed beslyttede Begreber, der er den oprindelige Aarsag til, at den ærede Rigsdagsmand næsten aldrig kan samstemme med andre indsigtsfulde Militaire.

Jesperfen: Ved det sidste Foredrag, vi hørte, blev det mig klart, at Forslagsstilleren ikke har Ret, naar han siger, at der ikke er noget nyt Princip i denne Lov. Jeg har nemlig fundet klart udtalt i Forslaget, at Forslagsstilleren vil, at Fliid og Dygtighed skal komme i Betragtning; men den sidste ærede Taler, som selv er Militair, siger, at Fliid og Dygtighed ikke bør have Noget at betyde ligeoverfor Tiden; thi det er Tiden, som danner den dygtige Soldat. (Sagd: Nei!) Ja, det var ikke muligt for mig at faae anden Mening ud deraf; han siger: til den staaende Hær hører væsentlig en vis Tid, som er fornøden til Uddannelsen. (Sagd: En længere Tid!) Jeg troer derfor rigtignok, at Forslagsstilleren, Sagen betragtet fra det sidste Standpunkt, har Uret, naar han siger, at der ikke er noget nyt Princip i hans Lov; men det forekommer mig, at det er en forunderlig Tvist, man fører her, som om det skulde være vigtigt, enten denne Lov indeholdt et nyt Princip eller ikke. Jeg siger: enten der er et nyt Princip deri eller ikke, saa skulle vi tage Loven, naar det, som ligger i den, er godt og brugbart. Det Nye er ikke altid forkasteligt; lad os kun tage det, naar vi finde det brugeligt; og det, som ubetinget vil bringe mig til at sige, at der ligger noget Godt i den, er den høitærede Krigsmisters Udtalelse, naar han siger, at dette Forslag vil føre os hen imod en Almeenvæbning. Det kan ikke hjælpe, at vi slyde dette Spørgsmaal tilbage fra os; det er i 1848 lovet en Deel af Kongens Undersaatter, at en Almeenvæbning nu skulde finde sin Fyldestgjørelse.

Jeg veed nok, at det var Holstenerne, hvem det nærmest blev lovet; men der er vist ikke en Æneste, der tvivler om, at det ogsaa var bestemt for det danske Folk, og jeg troer,